

Пол Верлен
Есенна песен

Виола със стон
под гол небосклон
през октомври ридае
и вяла печал
невидим кинжал
в гърдата е.

И блед, като в сън
чул тежкия звън
на часовника в здрача,
за всичко сега
си спомням с тъга
и плача.

Къде съм дошъл...
А вятърът зъл
като лист по земята
и мен в тоя свят
напред и назад
подмята.

КРАЙ

© Кирил Кадийски, превод от френски

Paul Verlaine

Набиране: walkearth

Публикация

„Сатурнически стихотворения“. Превод: Кирил Кадийски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7214>]